

Arrest

nr. 275 966 van 11 augustus 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40 bus 00.01
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 mei 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 maart 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op niet nader te bepalen datum toe op het Schengengrondgebied op basis van een visum type C, uitgereikt door de Estse vertegenwoordiging in de Russische Federatie en diende op 27 september 2021 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische echtgenote.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 22 maart 2022 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 4 april 2022 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5d0 lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.09.2021 werd ingediend door:

Naam: D.(...)

Voorna(a)m(en): I.(...)

Nationaliteit Russische Federatie

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd: De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische echtgenote de genaamde M.(...) A.(...) A.(...) (RR. (...)), in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980 Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1', moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat zij actief werk zoekt.

Als bewijs van de bestaansmiddelen werden de volgende documenten voorgelegd:

Fod Sociale Zekerheid Personen met een handicap dd. 24.08.2021 : attest erkenning van handicap Fod Sociale Zekerheid Personen meteen handicap dd. 14.09.2021: IVT: 15555,87 euro per jaar en IT: 1297,28 euro per jaar

Op basis van de voorgelegde documenten kan er niet toe worden besloten dat de referent over toereikende bestaansmiddelen beschikt. Immers zij beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14,§1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient, in het geval de bestaansmiddelen overeenkomstig art 40ter van de wet van 15.12.1980 ontoereikend zijn, een behoefteanalyse te worden gemaakt.

In dit kader dient vooreerst opgemerkt te worden dat in de bijlage 19ter opgemaakt op 27.09.2021 uitdrukkelijk werd opgenomen dat 'Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden. Betrokkene bleef ondanks deze vermelding in de bijlage 19ter in gebreke om dergelijke bewijzen aan het bestuur over te maken terwijl zij wist of diende te weten dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon lager liggen dan het aangehaalde referentiebedrag.

Volgens de voorgelegde documenten ontvangt de referentiepersoon een maandelijks inkomen van de FOD Sociale Zekerheid van 1461,93 euro omwille van arbeidsongeschiktheid/handicap. Er mag worden aangenomen dat de referentiepersoon ofwel een beperking ofwel een zwakke gezondheid heeft. Dit vraagt ongetwijfeld extra medische kosten, extra zorg (die ook moet betaald worden). Verder blijkt dat de referentiepersoon maandelijks 600 euro (+ 25 euro kosten) betaalt aan huur. Dit wil zeggen dat meer dan 40% van de huidige beschikbare bestaansmiddelen alleen al aan huishuur moeten betaald worden. Dat wil ook zeggen dat voor alle resterende vaste én variabele kosten slechts 836,93 euro ter beschikking blijft om zichzelf en betrokkene te kunnen onderhouden. Verder beschikken we niet over enige informatie betreffende de gebruikelijke kosten van dit gezin. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel is het niet ernstig aan te nemen dat alle andere kosten (nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele)communicatie, mobiliteit, kleding, voeding, vrije tijdsbesteding) met het resterende bedrag kunnen betaald worden. Meer nog, zij beschikt zelfs niet over 100% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. In die zin is het voor de referentiepersoon onmogelijk te voorkomen dat zijzelf en betrokkene niet ten laste zouden vallen

van het sociale bijstandstelsel. Bij toekenning van het verblijfsrecht van betrokkene is het bijgevolg mogelijk dat het gezin zich meteen dient te wenden tot het OCMW.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 21 en 26 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 17 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerlijke en Politieke rechten van 19 december 1966 (hierna: het BUPO-Verdrag), van de artikelen 22 en 23 van het Verdrag inzake de rechten van personen met een handicap, opgemaakt in New York op 13 december 2006 (hierna: het VRPHH) van de artikelen 22 en 23 van de Grondwet, van de artikelen 40ter en 42 van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in samenhang met de schending van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"De bestreden beslissing weigert de afgifte van een verblijfsmachtiging/ gezinshereniging aan de niet-Belgische (Russische) echtgenoot van een Belgisch onderdaan (van Russische origine) om volgende reden: het vervangingsinkomen vanwege de FOD Sociale Zekerheid, Directie-generaal Personen met een handicap t.b.v. 1.562,09 EUR zou geen afdoende stabiele en toereikende inkomsten in de zin van artikel 40ter Vw. uitmaken.

Art. 8 EVRM vormt geen absolute bescherming van het privé- en familieleven, doch bij afwijking van artikel 8 EVRM dient de afwijking wel degelijk in verhouding te staan met het nagestreefde doel (evenredigheidsbeginsel).

Art. 8 EVRM maakt immers een fundamenteel mensenrecht uit, waarvan slechts zeer beperkt kan van worden afgeweken. Hiertoe stelt artikel 8, lid 2 EVRM:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Bij een vermeende schending van artikel 8 EVRM dient het Hof te onderzoeken of:

de inmenging van de overheid in het gezinsleven is voorzien in de wet ; de inmenging van de overheid in het gezinsleven een legitiem doel dient ; de inmenging van de overheid in het gezinsleven noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Vooreerst kan in casu bezwaarlijk enige betwisting bestaan omtrent het gegeven van een beschermenswaardig gezinsleven in hoofde van verzoeker en zijn echtgenote.

Alwaar de in casu bestreden inmenging in het gezinsleven van verzoeker is voorzien in de wet, terwijl de vreemdelingenwet tevens een legitiem doel dient, is de vraag of de inmenging in het gezinsleven van verzoeker in casu wel strikt noodzakelijk is en m.a.w. niet disproportioneel is.

"Een tweede criterium, ook het meest gehanteerde, is dat van de proportionaliteit. Hier is het de essentiële vraag of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds. Hoe sterker deze laatste is, hoe groter de inbreuk kan zijn. Uiteraard is deze afweging zeer moeilijk, zelfs subjectief. De introductie van het proportionaliteitscriterium heeft voor- en nadelen. Als nadeel beschouwen we de mogelijkheid om op grond ervan grondrechtenvraagstukken terug te brengen tot problemen van belangenafweging. Daarbij wordt dan soms uit het oog verloren dat niet alle belangen gelijkwaardig zijn en dat grondrechtelijke belangen in elke afweging zwaar moeten wegen. (...)

Recentelijk schijnt het Hof een nieuw criterium te hebben geïntroduceerd, met name dat van de subsidiariteit. De overheid dient inbreuken op de rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door alternatieve oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken 'in the least onerous way as regards human rights'.

(P. DE HERT, "Artikel 8. Recht op privacy", in Handboek EVRM, VANDELANOTTE, X en HAECK, Y. (eds.), Antwerpen, Intersentia, 2004, p. 720)

In casu is de aantasting aan het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM wel degelijk manifest disproportioneel.

Mevrouw M.(...) A.(...) is erkend als gehandicapt, waarbij de Belgische Overheid verduidelijkt dat zij + 66% arbeidsongeschikt is én manifest zorgbehoevend gezien een vermindering aan zelfredzaamheid met 8 punten (stuk 4). Het is aldus een vaststaand feit dat mevrouw M.(...) nooit meer door tewerkstelling op de reguliere arbeidsmarkt in een gezinsinkomen kan voorzien.

Gezien deze handicap werd zij door de FOD Sociale Zekerheid, Directie-generaal Personen met een handicap erkend conform de wetgeving op tegemoetkoming aan personen met een handicap, ten gevolge waarvan zij een maandelijkse inkomensvervangende tegemoetkoming t.b.v. 1.562,09 EUR ontvangt (stuk 5).

Het is duidelijk dat hij - gezien diens ernstige handicap - nooit ofte nimmer een inkomen uit arbeid kan genieten van minstens 120 % van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Dit maakt dat conform de argumentatie van verweerder in de bestreden beslissing de Belg M.(...) A.(...) wordt veroordeeld om gescheiden te worden van haar echtgenoot met wie zij OP 5 september 2018 in het huwelijk is getreden waarna dit huwelijk na gunstig advies van het Openbaar Ministerie werd overgeschreven in de registers van de Burgerlijke Stand (stuk 3j ... alwaar hij immers nooit aan deze inkomsten-voorwaarde zal kunnen voldoen).

Dit maakt m.a.w. dat de Belgische gehandicapte vrouw M.(...) A.(...) in feite wordt "veroordeeld" door de Dienst Vreemdelingenzaken om enkel een gezin te mogen uitbouwen met een Belgische echtgenoot of een EU-burger met afdoende eigen financiële middelen, terwijl zij haar gezinsband met haar werkelijke echtgenoot (nl. verzoeker) nooit in België zal mogen onderhouden (en dat terwijl zij nochtans zelf Belg is). Dit is fundamenteel onrechtvaardig en in strijd met de bedoeling van de wetgever.

Alwaar verzoeker en zijn Belgische echtgenote geen gevaar zijn voor de Belgische openbare orde of openbare veiligheid is het duidelijk dat de aantasting van artikel 8 EVRM in hun hoofde disproportioneel want onherroepelijk en voor altijd is (immers zal verzoekers echtgenote als gehandicapte Belg nooit kunnen werken om een inkomen te ontvangen terwijl het zelfs verzoeker als echtgenoot wordt ontzegd om de dagelijkse zorg en bijstand van zijn zorgbehoevende Belgische echtgenote - die een vermindering van zelfredzaamheid van 8 punten heeft - op zich te kunnen nemen), terwijl in de bestreden beslissing zelfs op geen enkele wijze wordt gemotiveerd omtrent deze aantasting van een fundamenteel mensenrecht.

Daar komt bovenop dat artikel 8 EVRM in casu dient te worden samen gelezen met artikel 22 en 23 van het Verdrag inzake de Rechten van Personen met een Handicap (VRPH). Personen met een handicap hebben recht op bescherming van hun privé- en gezinsleven. Staten moeten volgens deze bepalingen alle nodige stappen ondernemen om iedere discriminatie van personen met een handicap m.b.t. huwelijk, gezin, ouderschap, gezinsleven en relaties uitsluiten. Dit betreft aldus een positieve verplichting in hoofde van de overheid. Het tegendeel wordt gedaan in casu ! Artikel 22, lid 1 VRPH heeft dezelfde bewoordingen als artikel 17 BUPO-Verdrag, waarvan aangenomen wordt dat het net als de rest van het BUPO-Verdrag directe werking geniet. Aldus heeft ook artikel 22, lid 1 VRPH directe werking, waarbij dit artikel de lidstaten (o.a. België) verplicht om personen met een handicap enerzijds te beschermen tegen onrechtmatige inbreuken op hun privéleven en anderzijds hun rechten zelf ook te respecteren.

Daarnaast onderstreept punt X van de preambule van het VRPH "dat het gezin de natuurlijke hoeksteen van de samenleving vormt en recht heeft op bescherming door de samenleving en de staat en dat personen met een handicap en hun gezinsleden de nodige bescherming en ondersteuning dienen te ontvangen, teneinde hun gezinnen in staat te stellen bij te dragen aan het volledige genot van de rechten van personen met een handicap en wei op voet van gelijkheid met anderen."

Artikel 8 EVRM, artikel 17 BUPO en artikels 22 en 23 VRPH staan in de hiërarchie der rechtsnormen boven artikel 40ter Vw.

De bestreden beslissing discrimineert echtgenote M.(...) A.(...) omwille van haar handicap (immers wordt haar als gehandicapte de facto enkel toegestaan om in het huwelijk te treden met een Belg of EU-burger en niet met een derdelander); Minstens schendt de bestreden beslissing de materiële motivatieplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel alwaar de bestreden beslissing op geen enkele wijze motiveert waarom de aantasting op het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn gehandicapte echtgenote wél proportioneel en noodzakelijk in een democratische samenleving zou zijn.

Zelfs al zou artikel 8 EVRM (alsook artikel 17 BUPO en artikel 22 en 23 VRPH) geen uitdrukkelijke woordelijke motiveringsplicht incorporeren, moet minstens wel uit de bestreden beslissing kunnen blijken dat hiermee rekening werd gehouden.

Dit is manifest niet het geval in casu.

De ratio legis inzake gezinshereniging is nochtans duidelijk:

"Het vrij verkeer van personen is een van de grondslagen van de EU. Bijgevolg moeten de bepalingen op grond waarvan die vrijheid wordt verleend ruim worden uitgelegd, terwijl uitzonderingen op dat beginsel restrictief moeten worden uitgelegd. "

(MEDEDELING VAN DE COMMISSIE AAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, dd. 02.07.2009 - <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/PDF/?uri=CELEX:52009DC0313&from=NL>

De ratio legis van de Belgische wetgeving ter zake is evenzoveel duidelijk inzake de actieve steun en hulp aan gehandicapte personen inzake gezinshereniging. Zo stelt de voorbereidende werken ter zake:

"Wat de wet niet expliciet uitsluit, wordt met andere woorden aanvaard, want de meest kwetsbaren verdienen meer bescherming.

(DOC 53 0443/018, p. 189)

Zulks is te meer het geval in samenlezing met artikel 26 van het Handvest van de grondrechten van de EU :

"De Unie erkent en eerbiedigt het recht van personen met een handicap op maatregelen die beogen hun zelfstandigheid, hun maatschappelijke en beroepsintegratie en hun deelname aan het gemeenschapsleven te bewerkstelligen. "

Artikel 21 van het Handvest van de EU verbiedt daarnaast elke discriminatie, o.a. op grond van handicap. Uit artikel 26 van het Handvest volgt een recht om te genieten van de positieve verplichting van de EU-lidstaat om op een gelijke wijze te kunnen deelnemen aan het gemeenschapsleven (C. PE i i i 11, "La protection des personnes en situation faiblesse", in B. FAVREAU (dir), La charte des droits fondamentaux de l'Union européenne après le traité de Lisbonne, Bruylant, 2010, p. 245).

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigt de actieve taak van de lidstaten om, in de strijd tegen discriminatie, actief te handelen met oog op de volle participatie en integratie van personen met een handicap in de samenleving (EHRM, Glor v. Zwitserland dd. 30 april 2009, punt 84).

Alwaar in de notie van een "gemeenschapsleven" onmiddellijk - middels inclusie - ook het voeren van een gezinsleven is opgenomen, is het evident dat de "deelname aan het gemeenschapsleven" aldus tevens een positieve verplichting van de EU- lidstaat vereist wat betreft het beschermen van het gezinsleven (artikel 8 EVRM1 van een persoon met een handicap.

pùA.(...) (stuk 3A en 3B). Mevrouw M.(...) is aldus letterlijk afhankelijk van haar echtgenoot voor dagdagelijkse bijstand bij het koken én eten, alsook bij alle communicatie en inschatting van gevaar.

Deze belangrijke punten, waarbij er "grote moeilijkheden" zijn in hoofde van mevrouw M.(...) zijn bovendien dës te belangrijk nu het koppel op 12 augustus 2020 hun eerste kindje kreeg (nl. K.(...) M.(...), geboren te Oostende op (...) - waarbij de procedure in verbetering van de geboorteakte lopende is voor de Familierechtbank te Brugge. Immers is dochter K.(...) geboren binnen het (erkende) huwelijk van haar ouders dat is voltrokken op 05.09.2018 zodat er wel degelijk toepassing had moeten worden gemaakt van de vaderschapsregel, zodat met terugwerkende kracht verzoeker als vader op de geboorteakte van kind K.(...) zal worden ingeschreven).

Kortom,

Verzoeker is daarmee meteen OOK primaire zorgfiguur voor hun dochtertje Khadija, gezien verzoeker moet zorgen dat het voedsel in huis wordt aangekocht en klaargemaakt, terwijl ook verzoeker moet instaan voor vermijden van gevaarssituaties.

Er valt dan ook op geen enkele wijze door enig redelijk weldenkend mens te begrijpen hoe België als EU-lidstaat in casu poogt aan zijn actieve verplichting tot het bevorderen van de deelname van de Belgische onderdaan A.(...) M.(...) aan het gemeenschapsleven tegemoet te komen, door in tegendeel de aanvraag gezinshereniging (verblijfsmachtiging voor meer dan drie maanden) van haar echtgenoot (die ook instaat voor haar dagelijkse hulp, zorg en bijstand in het licht van haar 8 punten vermindering zelfredzaamheid) af te wijzen, hetgeen immers direct zal impliceren dat verzoeker in illegaal verblijf zal zijn in België en vervolgens door verweerder zal gehouden worden om het grondgebied te verlaten.

Meer zelfs, er mag worden verwacht dat verzoeker, als echtgenoot van zijn Belgische partner, nog een volledige arbeidsloopbaan voor zich heeft in België, waarbij hij na bekomen van een duurzame verblijfsmachtiging zelf tewerkgesteld kan worden in België als kostwinner van het gezin, waarbij dit (en enkel dit) onmiddellijk ook de deelname van haar echtgenoot aan het gemeenschapsleven zal bevorderen.

In die zin stelt considerans 4 van de Richtlijn 2003/86/EG ook duidelijk hoe gezinshereniging een noodzakelijk middel is om gezinsleven mogelijk te maken, terwijl het ook bijdraagt tot het versterken van de economische en sociale samenhang, hetgeen - zoals hierboven uiteengezet - ook een fundamentele doelstelling is van de EU zoals in het Handvest uiteengezet.

De bestreden beslissing is dan ook manifest contraproductief t.a.v. de actieve positieve verplichting van de Belgische overheid overeenkomstig artikel 26 van het Handvest in samenlezing met artikel 8 EVRM. Minstens wordt hieromtrent op geen enkele wijze gemotiveerd door verweerder. Verweerder beperkt zich tot de loutere veronderstelling dat verzoeker mogelijks ten laste zou vallen van de Belgische sociale bijstand (OCMW), terwijl zulks niet het geval is en verzoeker sinds hij in België géén beroep deed op het OCMW en ook niet van plan in is om dit te doen. Verzoeker staat daarentegen wel dagdagelijks zijn echtgenote bij ... doch dit wordt hem actueel actief verhinderd op disproportionele wijze door verweerder. Ook om deze reden dringt de verbreking van de bestreden beslissing zich op."

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker zijn huwelijksakte, documenten van de FOD Sociale Zekerheid, bewijzen van stortingen van januari en februari 2022 ten belope van 1.562,09 euro en een attest van gezinssamenstelling met vermelding van de dochter van de referentiepersoon (Verzoekschrift, bijlagen 3-6).

2.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar discretionaire bevoegdheid of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 12 april 2016, nr. 234.348).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en het door verzoeker geschonden geachte artikel 40ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. De thans nuttige passages uit het door verzoeker geschonden geachte artikel 40ter van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

"(...)

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

(...)

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. (...)"

Luidens artikel 40bis, §2, 1° van de vreemdelingenwet wordt de echtgenoot als *"familielid van de burger van de Unie"* beschouwd :

"1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;"

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van de aanvraag (bijlage 19ter) werd verzocht *"om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 26-12-2021"* volgende documenten voor te leggen: *"Gereg. huurovereenkomst of eigendomsakte, Bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon (*), Bewijs ziektekostenverzekering"*. Hierbij werd ook het volgende vermeld: *"(*)Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden"*. Verzoeker legde met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon volgende stukken neer:

- attest van de FOD Sociale Zekerheid, directoraat-generaal Personen met een handicap van 24 augustus 2021 waarbij de referentiepersoon wordt erkend
- attest van de FOD Sociale Zekerheid, directoraat-generaal Personen met een handicap van 14 september 2021 waaruit blijkt dat er een inkomensvervangende tegemoetkoming (IVT) werd toegekend ten bedrage van 15555,87 euro per jaar en een integratietegemoetkoming van 1297,28 euro per jaar, met ingang van 1 september 2020.

Er werden door verzoeker geen verdere bewijsstukken aangebracht die inzicht bieden in de vaste en variabele kosten van de Belgische referentiepersoon en de andere gezinsleden.

2.8. Verzoeker betwist in zijn middel nergens dat de Belgische referentiepersoon niet voldoet aan de voorwaarde inzake de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde vast dat de inkomensvervangende tegemoetkoming van de referentiepersoon niet minstens gelijk is aan 120 % van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing 1.809,32 euro bedraagt). In de bestreden beslissing wordt voor de referentiepersoon een maandbedrag van 1461,93 euro weerhouden, terwijl verzoeker in zijn middel gewag maakt van een maandbedrag van 1.562,09 euro. Het bedrag dat door verzoeker in zijn middel wordt vermeld is gebaseerd op stortingsbewijzen van januari en februari 2022 (Verzoekschrift, bijlage 5), die niet aan de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris werden voorgelegd. Het bedrag dat de referentiepersoon als tegemoetkoming ontvangt, valt hoe dan ook een stuk lager uit dan de wettelijk vereiste minimumdrempel. Verzoeker was kennelijk op de hoogte van het gegeven dat niet aan de bestaansmiddelenvereiste voldaan was, aangezien hij in zijn middel betoogt dat de referentiepersoon omwille van haar handicap *"nooit ofte nimmer"* een inkomen uit arbeid kan verwerven dat hoog genoeg is.

2.9. Indien, zoals in onderhavig geval, de bestaansmiddelen, gelet op de wettelijke minimumdrempel, onvoldoende toereikend zijn, dient de gemachtigde van de staatssecretaris over te gaan tot een zogeheten behoefte-analyse, zoals voorgeschreven door het door verzoeker geschonden geachte artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

2.10. Verzoeker brengt in zijn middel niets in tegen de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat hij *“ondanks de(ze) vermelding in de bijlage 19ter in gebreke (blijft) om dergelijke bewijzen aan het bestuur over te maken terwijl zij wist of diende te weten dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon lager liggen dan het aangehaalde referentiebedrag”*. De verwerende partij diende zich dus bij haar behoefte-analyse te beperken tot de summieri gegevens waarover zij beschikte en kwam tot volgende beoordeling, die door verzoeker ook niet wordt weerlegd: *“Er mag worden aangenomen dat de referentiepersoon ofwel een beperking ofwel een zwakke gezondheid heeft. Dit vraagt ongetwijfeld extra medische kosten, extra zorg (die ook moet betaald worden). Verder blijkt dat de referentiepersoon maandelijks 600 euro (+ 25 euro kosten) betaalt aan huur. Dit wil zeggen dat meer dan 40% van de huidige beschikbare bestaansmiddelen alleen al aan huishuur moeten betaald worden. Dat wil ook zeggen dat voor alle resterende vaste én variabele kosten slechts 836,93 euro ter beschikking blijft om zichzelf en betrokkene te kunnen onderhouden. Verder beschikken we niet over enige informatie betreffende de gebruikelijke kosten van dit gezin. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel is het niet ernstig aan te nemen dat alle andere kosten (nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele)communicatie, mobiliteit, kleding, voeding, vrije tijdsbesteding) met het resterende bedrag kunnen betaald worden. Meer nog, zij beschikt zelfs niet over 100% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. In die zin is het voor de referentiepersoon onmogelijk te voorkomen dat zijzelf en betrokkene niet ten laste zouden vallen van het sociale bijstandsstelsel. Bij toekenning van het verblijfsrecht van betrokkene is het bijgevolg mogelijk dat het gezin zich meteen dient te wenden tot het OCMW.”* Verzoeker toont niet aan dat de beslissing een motiveringsgebrek vertoont in het licht van de hierboven weergegeven artikelen van de vreemdelingenwet of dat de gemachtigde van de staatssecretaris op onredelijke of onzorgvuldige wijze tot het besluit zou zijn gekomen dat hij *“(…) dan ook niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging”*.

2.11. In zijn middel (Verzoekschrift, p. 6 en 7) gaat verzoeker nader in op de handicap van de referentiepersoon, en stelt hij dat hij de kostwinner in het gezin zal worden en de primaire zorgfiguur, zowel voor de referentiepersoon als voor haar dochter, éénmaal hij over een duurzame verblijfsmachtiging zou beschikken en zich op de arbeidsmarkt heeft begeven. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, stipt de Raad aan dat deze hypothesen niet van aard zijn om de overwegingen uit de betreden beslissing of de beoordeling in het kader van de behoefte-analyse aan het wankelen te brengen.

2.12. Volgens verzoeker discrimineert de bestreden beslissing de referentiepersoon omwille van haar handicap, maar hij heeft zelf nagelaten om verdere nuttige informatie aan te leveren in het kader van de behoefte-analyse, die juist de mogelijkheid biedt om het eventuele discriminerende effect van niet-toereikende bestaansmiddelen weg te werken. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van het discriminatieverbod uit artikel 21 van het Handvest of van het recht op menswaardig leven uit artikel 23 van de Grondwet. Verzoeker toont evenmin aan dat van de door hem geschonden geachte bepalingen uit het VRPHH verticale rechtstreekse werking uitgaat, waardoor deze bepalingen te dezen niet dienstig worden aangevoerd. Bovendien blijkt uit het betoog van verzoeker dat hij in wezen de wettelijke bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet onredelijk acht, hetgeen evenwel neerkomt op wetskritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.964).

2.13. Waar verzoeker de richtsnoeren van de Europese Commissie aanhaalt voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, dient te worden aangestipt dat het *in casu* om een louter internrechtelijke situatie gaat die buiten het toepassingsgebied van deze richtlijn valt. Bij gebrek aan aanknopingspunten met het Unierecht kan verzoeker niet dienstig verwijzen

naar de interpretatie van richtlijn 2004/38/EG (RvS 30 maart 2018, nr. 241.179). Dit geldt des te meer voor verzoekers verwijzing naar de considerans bij de richtlijn 2003/86/EG aangezien deze richtlijn betrekking heeft op gezinshereniging met derdelanders en niet op familieleden van Belgen.

2.14. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM is inhoudelijk gelijkaardig aan artikel 17 van het BUPO-Verdrag en artikel 22 van de Grondwet en bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

Er moet dus sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie om te kunnen gewagen van een beschermenswaardig gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Deze beoordeling is een loutere feitenkwestie.

Het bestaan van een *de facto* gezinsleven tussen verzoeker en zijn Belgische echtgenote staat niet ter discussie. Er dient evenwel te worden benadrukt dat aan het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt voorts dat niet alleen de verwijdering van een vreemdeling, maar ook de toegang tot het grondgebied en de weigering om aan een vreemdeling, die reeds op het grondgebied van de verdragsstaat verblijft, een verblijfsvergunning af te leveren én zelfs de vraag of er een positieve verplichting bestaat om aan een vreemdeling een verblijfsvergunning af te leveren, door het EHRM werden onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM (zie ECHR, *Guide on the case-law of the European Convention on Human Rights – Immigration*, 31 augustus 2020 update, p. 23-24, https://echr.coe.int/Documents/Guide_Immigration_ENG.pdf). Aangezien verzoeker *in casu* voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf, waardoor er, in weerwil van verzoekers betoog in zijn middel, geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren, maar dient te worden onderzocht of er in hoofdte van de overheid een positieve verplichting bestaat om het gezinsleven te bevorderen. De grenzen tussen de positieve en de negatieve verplichtingen onder artikel 8 van het EVRM kunnen niet altijd duidelijk worden afgebakend. Het komt er wel telkens op neer dat een “*fair balance*”-toets dient te worden doorgevoerd, waarbij wordt nagegaan of de verdragsstaat een redelijke afweging heeft gemaakt

tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds (EHRM 26 april 2018, *Hoti t. Kroatië*, §122; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland*, §106).

De Raad stipt in de eerste plaats aan dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat hetgeen reeds een indicatie vormt dat rekening werd gehouden met het bestaande gezinsleven. In zoverre verzoeker dus in zijn middel stelt dat de Belgische referentiepersoon “*wordt veroordeeld om gescheiden te worden van haar echtgenoot*” gaat hij uit van een onjuiste lezing van de bestreden beslissing. Het feitelijke gezinsleven van de referentiepersoon, die getroffen is door een handicap, komt bijgevolg niet in het gedrang. Voor zover verzoeker de weigeringsbeslissing disproportioneel acht, toont hij niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door te oordelen dat het nagenoeg onmogelijk is om te voorkomen dat verzoeker en zijn echtgenote ten laste zouden vallen van het sociale bijstandsstelsel. Verzoeker maakt daarbij niet aannemelijk dat zijn persoonlijke belangen zouden opwegen tegen de belangen van de overheid die het economisch welzijn in ogenschouw dient te nemen en overbelasting van het sociale bijstandsstelsel moet voorkomen.

2.15. Er werd geen schending aangetoond van het recht op gezinsleven uit artikel 8 van het EVRM en artikel 17 van het BUPO-verdrag. Verzoeker heeft geen schending aangetoond van de artikelen 21 en 26 van het Handvest of van de artikelen 22 en 23 van het VRPHH, noch van de artikelen 22 en 23 van de Grondwet. Er blijkt ook geen schending van de artikelen 40ter en 42 van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de beslissing niet zou steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen die het gevolg zijn van een deugdelijk onderzoek, noch dat de motieven van de beslissing in kennelijke wanverhouding zouden staan tot het besluit. Er blijkt geen schending van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel en evenmin van de (materiële) motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

F. TAMBORIJN